

Στον τόπο όπου βρίσκεται ο Θεός - Του Πρωτοπρεσβύτερου Γεωργίου Δορμπαράκη

/ [Γνώμες](#)

«Κάποτε ένας μοναχός ζήτησε από τον Θεό τη χάρη να δει αγίους ασκητές. Και ένας άγγελος του δείχνει κάποιους, χωρίς να είναι μαζί τους ο Αββάς Αντώνιος. Ρωτά τον άγγελο πού είναι ο άγιος. Και ο άγγελος του απαντά: στον τόπο, όπου βρίσκεται ο Θεός, εκεί είναι» (από το «Γεροντικό»).

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης

Πού βρίσκεται ο Θεός; Γιατί δεν απαντά στις προσευχές μας; Πού κληθήκαμε να είμαστε οι άνθρωποι; Ποιος είναι ο τόπος και ποιος είναι ο τρόπος του Θεού; Ερωτήματα που απασχολούν κάθε ψυχή που αναζητεί τον Θεό. Και ο Θεός όρισε να Τον αναζητούμε, μας υπενθυμίζει ο πρώτος μετά τον Ένα, ο απόστολος Παύλος μιλώντας στους Αθηναίους. Και η απάντηση της ασκητικής μας παράδοσης είναι ότι οι άνθρωποι του Θεού βρίσκονται εκεί όπου βρίσκεται ο Θεός.

Ο Θεός βρίσκεται στην αγάπη. Βρίσκεται στη σιωπή και στην ησυχία. Βρίσκεται

στην προσευχή. Βρίσκεται εκεί όπου ανοίγει η καρδιά, εκεί όπου οι επιθυμίες και οι ανάγκες δεν νικούν τη δίψα για ουρανό. Δεν χρειάζεται τον άγιο ο Θεός για να δείξει την παρουσία Του. Εμείς χρειαζόμαστε όμως τον τόπο και τον τρόπο του Θεού, για να μπορούμε να βρίσκουμε νόημα στη ζωή μας.

Ο Θεός βρίσκεται στον αμαρτωλό που δεν νιώθει ευχαριστημένος με την αμαρτωλότητά του. Βρίσκεται στον ταπεινό που δεν περηφανεύεται για τις όποιες επιτυχίες του. Βρίσκεται στον κουρασμένο, όχι από τη δουλειά για να πλουτίσει, αλλά από την αγάπη για να μοιραστεί. Σ' εκείνον που διψά για αλήθεια, για δικαιοσύνη, για ανθρωπιά, αλλά και σ' εκείνο που μπορεί να εκτιμήσει αυτά τα καλέσματα, χωρίς να πιστέψει ότι μπορεί να κερδίζει δόξες και τιμές ο ίδιος από αυτά. Σ' εκείνον που νιώθει ότι αρκεί λίγο Σώμα κι Αίμα για ν' αλλάξει η καρδιά, όχι γιατί αξίζουμε, αλλά γιατί μας αγαπά. Στην άκρη της εκκλησιάς, σε μια προσευχή που αγκαλιάζει όχι το εγώ, αλλά το εμείς. Σ' εκείνον που μαθαίνει, για να δώσει. Σ' εκείνον που σκορπά με ιλαρό πρόσωπο τα λίγα ή τα πολλά. Σ' εκείνον που ματώνει για να μην κατακρίνει. Σ' εκείνον που ματώνει για να συγχωρήσει. Σ' εκείνον που έχει συμφιλιωθεί με τον θάνατο, γιατί χαίρεται τη ζωή, αλλά και πιστεύει στην ανάσταση. Σ' εκείνον που μιλά με καλοσύνη και υπομονή.

Ζούμε σε καιρούς στους οποίους νιώθουμε το κακό να κάνει μεγάλο θόρυβο. Εθισμένοι στην επικράτηση με κάθε τίμημα, φωνάζουμε για έναν Θεό που θα εκδικηθεί και θα ανταποδώσει για όσα εμείς υφιστάμεθα. Νιώθουμε τη σιωπή του Θεού και δεν μπορούμε να την εξηγήσουμε. Ζητάμε αποδείξεις της παρουσίας Του και συχνά Τον απορρίπτουμε, διότι στα πρόσωπα των ανθρώπων που νομίζουμε ότι πρέπει να Τον υπηρετούν, ενώ αυτοί υπηρετούν εμάς ενώπιον Του, δεν βλέπουμε γνησιότητα. Αλλά δεν ζητάμε από τον Θεό τη χάρη να Τον δούμε. Ζητάμε να φερθεί, όπως εμείς θέλουμε. Σαν να δικαιούμαστε να είμαστε ενώπιόν Του κι όχι να ευχαριστούμε και για τη φανέρωση, αλλά και για τη σιωπή Του. Όμως το κακό πάντοτε θα κυβερνά στα μάτια αυτών που τα θέλουν όλα «εδώ και τώρα». Απομένει η αναζήτηση του Θεού, εκεί σιωπηρά, στο εικονοστάσι του σπιτιού, στο δάκρυ ή στο χαμόγελο ενός παιδιού, στο να σταθούμε δίπλα σ' αυτόν που πονά, στο να παλέψουμε γι' αγάπη. Και τότε το αεράκι της χάριτος θα μας δροσίσει στον δρόμο της ζωής.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.com - Pemptousia.gr